

# РЕШЕНИЕ

№ 39783

гр. София, 28.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в**  
публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Елена Попова**

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **7846**  
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе  
предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).  
Образувано е по жалба от 23.07.2025г. от Р. Е. Д. с адрес в [населено място], с която се иска да бъде отменена заповед №3286з-2339/12.06.2025г. на впд директор на Главна дирекция „Национална полиция“ МВР Главен комисар З. В., с която е отказано снемането на полицейска регистрация с рег. № 1744/04.02.1998г. /генериран №402002822/ на 02 РУ СДВР и №7040/20.08.2001г. на 03 РУ СДВР.

В жалбата се твърди, че оспорваната заповед е неправилна и незаконосъобразна, постановена в несъответствие с целта на закана, поради което се иска отмяната и от съда. Изложени са твърдения за настъпила реабилитация по чл.88а НК относно осъжданията, посочени в заповедта, поради което счита, че е отпаднала нуждата от обработване на личните данни на жалбоподателя и обратното би противоречало на Регламент /ЕС/ 2016/679 на ЕП и на Съвета от 27 април 2016г. Позовава се на Решение от 30 януари 2024г. на С. по дело С-118/22, съгласно което е недопустимо обработването на личните данни и наличието на полицейски регистрации неограничен период от време. Претендира присъждане на разноски за платена държавна такса и адвокатско възнаграждение съгласно представен списък.

Ответникът - Директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ към МВР, представя писмени бележки, в които оспорва жалбата и твърди, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на материалния закон и процесуалните правила, като са съобразени, както разпоредбите на ЗМВР, така на правото на ЕС. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в случай

на прекомерност, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по подадено от жалбоподателя Р. Е. Д. искане вх. рег. № 513000-73059/02.10.2024 г. по описа на СДВР за снемане на полицейските му регистрации.

По заявленията е извършена проверка, въз основа на данните от която е изготвено Предложение рег. № 513р-49190/ 13.05.2024 г. на Директора на СДВР до Директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за отказ за снемане на полицейската регистрация.

В предложението са обобщени резултатите от проверката, при която е установено, че спрямо Р. Е. Д. има извършени няколко полицейски регистрации, всяка една от които е подробно посочена, а именно:

- полицейска регистрация № 14965/22.05.1996 г. (генериран №[ЕИК]) на 04 РУ - СДВР. извършена по ЗМ № 1408/1996 г. на 04 РУ - СДВР;
- полицейска регистрация № 8582/03.12.1996 г. (генериран №[ЕИК]) на 08 РУ - СДВР. извършена по ЗМ № 2920/1996 г. на 08 РУ - СДВР;
- полицейска регистрация № 1657/16.12.1997 г. (генериран №[ЕИК]) на 02 РУ - СДВР, извършена по ЗМ № 2178/1997 г. на 02 РУ - СДВР;
- полицейска регистрация № 1744/04.02.1998 г. (генериран №[ЕИК]) на 02 РУ - СДВР, извършена по ЗМ № 271/1998 г. 02 РУ - СДВР;
- полицейска регистрация № 18862/03.02.1998 г. (генериран №[ЕИК]) на 05 РУ - СДВР. извършена по ЗМ № 3321/1998 г. на 05 РУ - СДВР;
- полицейска регистрация № 7040/20.08.2001 г. на 03 РУ - СДВР. извършена по ЗМ № 2458/2001 г.

С оспорената заповед в настоящото производство впд директор на Главна дирекция „Национална полиция“ МВР Главен комисар З. В. се е произнесъл по полицейски регистрации рег. № 1744/04.02.1998 г. (генериран №[ЕИК]) на 02 РУ - СДВР и рег. № 7040/20.08.2001 г. на 03 РУ – СДВР.

Полицейска регистрация № 1744/04.02.1998 г. (генериран №[ЕИК]), извършена на Р. Е. Д. във 02 РУ – СДВР се отнася за престъпление, за което Р. Е. Д. е осъден С присъда от 19.06.2000 г. на Софийският районен съд, постановена по НОХД № 2559/1999 г. по описа на СРС, влязла в законна сила на 19.02.2002 г., за престъпление чл. 195, ал. 2, вр. ал. 1, т. 7, вр. чл. 194, ал. 1. вр. чл. 28, ал. 1 от НК.

Полицейска регистрация № 7040/20.08.2001 г. е извършена на Р. Е. Д. в 03 РУ - СДВР и се отнася за престъпление, за което Р. Е. Д. е осъден със споразумение, одобрено с протоколно определение от 06.12.2006 г. на СРС, постановено по НОХД № 10646/2006 г. по описа на СРС, влязло в законна сила на 06.12.2006 г., за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3, пр. 1, т. 4, пр. 2 и т. 7, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 28. ал. 1. вр. чл. 18, ал. 1 от НК.

С протоколното определение от 17.01.2007 г. по НОХД №10646/2006 г., СРС, НК, 101-и състав на основание чл. 25, ал. 1. вр. чл. 23, ал. 1 от НК е постановил, че налага на Р. Е. Д. едно общо най-тежко наказание от 3 (три) години и 3 (три) месеца „лишаване от свобода“ при първоначален общ режим по НОХД № 120/2005 г. на РС Пловдив, НОХД № 2559/1999 г. по описа на СРС, по НОХД № 2329/2002 г. по описа на СРС, по НОХД № 8420/2003 г. по описа на СРС и по НОХД № 10646/2006 г. по описа на СРС. На основание чл. 68, ал. 1 от НК привежда наказанието от 8 (осем)

месеца „лишаване от свобода”, постановено по НОХД № 536/1999 г. по описа на СРС и определя първоначален общ режим на изтърпяване на наказанието. На основание чл. 25, ал. 2 от Ъй^ачита и приспада времето от 08.04.2002 г. до 08.12.2002 г. през което Д. е изтърпявал наказанието по НОХД № 536/1999 г. на СРС. На основание чл. 25, ал. 2 от НК зачита и приспада времето от 08.12.2002 г. до 14.01.2005 г. през което време Д. е изтърпявал наказанието от 3 (три) години и 3 (три) месеца „лишаване от свобода”, постановено по останалите присъди.

С оспорената Заповед №32863-2279/17.06.2024г., Директорът на Главна дирекция „Национална полиция” е отказал снемането на полицейска регистрация №2422/22.05.2003г. по описа на 07 РУ СДВР за престъпление по чл.197 НК, поради липсата на визираните в чл. 68, ал. 6 ЗМВР основания. В мотивите на заповедта е посочено, че осъждането с присъда по НОХД № 2559/1999 г. по описа на СРС, както и прекратяването на делото по НОХД № 10646/2006 г. по описа на СРС поради сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително и при настъпила реабилитация. Изложено е още, че Р. Е. Д. е осъждан за още шест дела - НОХД № 258/1993 г. на Военен съд С., НОХД № 536/1999 г. по описа на СРС, НОХД № 2329/2002 г. на СРС. НОХД № 8420/2003 г. на СРС, НОХД № 120/2005 г. на РС Пловдив и НОХД № 3315/2007 г. на СРС. Посочено е още, че Р. Е. Д. е и нарушител на правилата за безопасност на движение по пътищата, като извършените от него административни нарушения се допълват към установеното незачитане на правовия ред от негова страна.

По делото е приложена справка за съдимост /л.214/ на Р. Е. Д., видно от която жалбоподателят е реабилитиран по чл.88а НК за престъплението, за което е бил осъден по НОХД № 2559/1999 г. по описа на СРС, както и за престъплението, за което е бил осъден по НОХД № 10646/2006 г. по описа на СРС.

Приложена е справка от Национална следствена служба /л.217/ от 26.09.2025г., видно от която за жалбоподателя няма данни за неприключили наказателни производства.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Заповед №32863-2339/12.06.2025г. е издадена от компетентен административен орган – Директора на Главна дирекция „Национална полиция“. Съгласно чл. 68, ал. 6 във вр. с чл. 29, ал. 1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица. Така предвидената възможност за делегиране на правомощия е осъществена със Заповед № 81213-267/ 10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи /л.192/, с която на основание чл. 68, ал. 6 във връзка с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник директорите на Главна дирекция „Национална полиция” да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Спазена е предписаната от закона форма със задължителните реквизити - наименование на органа, който я издава, име и длъжност на издателя, подпис на издателя.

При издаване на акта не са допуснати и съществени нарушения на административно производствените правила. Изпълнено е изискването на чл. 19, ал. 4, т. 2 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като е изготвено предложение от структурата, извършила полицейската регистрация, с изразени мотиви за отказ за снемане на регистрацията.

Заповед №32863-2339/12.06.2025г. на влд директор на Главна дирекция „Национална полиция“

МВР, обаче, е издадена в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта му.

По съществото си полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл. 5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), 10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила е реабилитация, като това обстоятелство е посочено и в оспорения акт.

При съпоставка между Правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, с решение от 30.01.2024 г. по дело C-118/2022 г. на СЕС, съдът приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В цитираното решение на СЕС, т. 45, т. 70 и т. 71 се извежда, че чл. 5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Подобно изискване обаче не е изпълнено, като единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с

влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му. В оспорваната заповед №3286з-2339/12.06.2025г. на влд директор на Главна дирекция „Национална полиция“ МВР за отказ за снемане на полицейска регистрация, административният орган е извършил анализ на предпоставките по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР за снемане на полицейска регистрация, като е счел, че не е налице нито едно от цитираните в текста законови основания по отношение на жалбоподателя за снемане на полицейската регистрация.

Безспорно е, че нито едно от посочените в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР основания за изтриване на лични данни от полицейския регистър не е приложимо в разглежданата хипотеза на лице, осъдено с влязла в сила присъда, дори след като е реабилитирано, поради което, според националната ни уредба, тези данни се съхраняват в съответния регистър и могат да бъдат обработвани от имащите достъп до тях органи без никакви ограничения във времето, до смъртта на това лице.

Съхранението от полицейските органи на лични данни и по - конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл. 1, § 1 от Директива 2016/680 попадат в приложното поле на тази директива.

Съгласно чл. 4, § 1, буква в) от нея, държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на "свеждане на данните до минимум", с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, § 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите - членки трябва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

Дадените разрешения с цитираното решение на СЕС по-горе са напълно относими по спора в настоящото производство. В оспорения административен акт не е извършен необходимия анализ в посочения по-горе смисъл: относно личността на жалбоподателя; осъщественото от него престъпно деяние, за което е бил осъден и реабилитиран; за целите за защита националната сигурност ли се съхраняват и обработват данните или за целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред; какъв период е изминал от извършване на деянието, за което е осъдено лицето; периода от изтърпяване на наказанието до датата на подаване на искането за снемане на полицейската регистрация. В заповед №3286з-2339/12.06.2025г. на влд директор на Главна дирекция „Национална полиция“ МВР е посочено, че са налице данни за други шест осъждания на жалбоподателя, както и че е нарушител на правилата за безопасност на движение по пътищата, като извършените от него административни нарушения се допълват към установеното незачитане на правовия ред от негова страна, но не е даден отговор на всички посочени по-горе въпроси. По отношение на другите предпоставки по чл.68 ЗМВР- „предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред е посочено, че опазването им обуславя правомерност на обработването на личните данни на лица, осъдени за умишлени престъпления, вкл. и след настъпване на реабилитация, поради което мярката се явява пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот по чл.8 ЕКЗПЧОС“. В случая, обаче, не е обосновано конкретно за жалбоподателя дали той представлява опасност за националната сигурност и обществения ред и по какъв начин съхраняването на данните му, снети при полицейската регистрация, би

довела до предотвратяване и разкриване на престъпления.

В българското законодателство и по-специално в ЗМВР не е транспонирана разпоредбата на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, съгласно която следва да бъдат установени срокове за изтриването на данните от администратора или техен периодичен преглед.

Съгласно чл. 633 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, решението на Съда на Европейските общности (СЕС) е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България и дадените с Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/2022 г. разрешения са безспорно относими към настоящия казус се налага извода, че обработването на лични данни в случаите, свързани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред и по - конкретно по повод извършена в тази връзка полицейска регистрация е допустимо само ако администраторът периодично проверява дали съхранението е необходимо за целите, за които те са били обработвани, като същия следва във всеки конкретен случай по искане на заинтересовано лице да осъществява тази проверка като съобрази: характера и тежестта на престъплението, за което е осъдено лицето; дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер; риска, който лицето представлява. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва полицейската регистрация на лицето да бъде снета, респективно ограничена.

В конкретния случай е безспорно установено, че се касае за извършено през а 23.01.1998 г. престъпление от Р. Е. Д., за което е осъден с присъда от 19.06.2000 г. на СРС, постановена по НОХД № 2559/1999 г. по описа на СРС, влязла в законна сила на 19.02.2002, както и за извършено на 18.08.2001 г. престъпление, за което осъден със споразумение, одобрено с протоколно определение от 06.12.2006 г. на СРС, постановено по НОХД № 10646/2006 г. по описа на СРС, влязло в законна сила на 06.12.2006 г., както и че за двете престъпления е настъпила реабилитация по чл.88а НК.

В хода на административното производство и пред съда, обаче, ответният орган не е изложил аргументи, от които съдът да достигне до извод, че съхранението на данни на жалбоподателя над 20 години след регистрацията и след извършеното, все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани при създаването на полицейската регистрация. В този смисъл настоящият съдебен състав изцяло споделя възраженията в жалбата в тази насока. Не е преценено дали така посочените срокове са подходящи в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви „в“ и „д“ от Директивата в светлината на чл. 52, параграф 1 от Хартата за пропорционалност на всяко ограничаване на правата. Не е правена и периодична проверка от администратора дали съхранението на личните данни на лицата с полицейска регистрация все още е необходимо.

Правото на Европейския съюз е с безусловно предимство, в случай на противоречие, пред действащото национално право. При констатиране на такова противоречие между

европейското и националното право, националният съдия е длъжен, в рамките на своята компетентност, да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти, като остави без приложение евентуалните разпоредби от вътрешното право, които му противоречат, без оглед на това дали те предхождат или следват общностната правна норма, както и без да е необходимо да изиска или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред. В случая това противоречие е установено и с решение на СЕС, с чието тълкуване съдът е длъжен да се съобрази.

Изложеното налага извода, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в решението.

Следва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело C-118/ 2022 г. на СЕС, като конкретно се извърши преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, все още е необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя, като бъде направен анализ относно личността на жалбоподателя; осъществено от него престъпно деяние, за което е бил осъден и реабилитиран; за целите за защита националната сигурност ли се съхраняват и обработват данните или за целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред-ако да, следва да бъде посочено конкретно; какъв период е изминал от извършване на деянието, за което е осъдено лицето; периода от изтърпяване на наказанието до датата на подаване на искането за снемане на полицейската регистрация

При този изход на спора и и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят своевременно претендираните и доказани разноски за държавна такса в размер на 10 лв. Претендираните разноски за адвокатско възнаграждение не следва да бъдат оставени без уважение, предвид липсата на представен договор за правна помощ, от който да е видно определения размер на адвокатското възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав:

#### **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** заповед №3286з-2339/12.06.2025г. на влд директор на Главна дирекция „Национална полиция“ МВР Главен комисар З. В., с която е отказано снемането на полицейска регистрация на Р. Е. Д. с рег. № 1744/04.02.1998г. /генериран №402002822/ на 02 РУ СДВР и №7040/20.08.2001г. на 03 РУ СДВР.

**ИЗПРАЩА** административната преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново разглеждане на искането на Р. Е. Д. за снемане на полицейска регистрация с рег. № 1744/04.02.1998г. /генериран №402002822/ на 02 РУ СДВР и №7040/20.08.2001г. на 03 РУ СДВР, при спазване на дадените в решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

**ОСЪЖДА** Главна дирекция „Национална полиция“ да ЗАПЛАТИ на Р. Е. Д. ЕГН [ЕГН] сумата от 10.00 /десет/ лева за държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен

административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: